

Knihy rozprávajú príbehy

Jedného zamračeného dňa som sa zobudila so zlou náladou. Vonku skoro stále pršalo a ja som bola s kamarátkou dohodnutá, že pôjdeme von. Mali sme šťastie, poobede prestalo pršať a vykuklo aj slnko. Prechádzali sme sa a rozprávali. Zistili sme, že nemáme rovnaký názor a každá z nás obhajovala ten svoj. Zašlo to až tak ďaleko, že sme sa strašne pohádali. Nechcela som hneď ísť domov, ale nemala som ani záujem, aby sa všetci na mňa pozerali a pýtali sa, čo sa mi stalo.

Vybrala som sa do centra našej malej obce, kde sídlila aj knižnica. Pani, ktorá ju má na starosti, je príjemná a vždy ochotná poskytnúť nejaké rady. Vošla som dnu, bola tam sama. Slušne som ju pozdravila, vyzliekla si bundu a začala som len tak blúdiť medzi policami s knihami. Otvorila som jednu z toho množstva kníh a vdychovala som tú krásnu vôňu kníh, ktorú mám tak rada a dokáže ma upokojiť. Pomohlo mi to, a tak som si začala hľadať nejakú knižku na čítanie. Nevedela som sa rozhodnúť, ktorú si mám vybrať, pretože sa mi ich zapáčilo veľmi veľa. Prechádzala som sa ďalej a rozmýšľala nad tým, ktorú si vyberiem. V knižnici - okrem mňa - bolo zopár ľudí, ktorým som sa snažila vyhýbať. Niektorý bol v uličke hneď vedľa mňa a ako si vyberal knihu, jedna spadla z police rovno pred mňa. Hneď sa začal ospravedlňovať, že ma nechcel tak naplašit'. Ja som sa len usmiala: „Nič nestalo.“ Keď mierne zahanbený odišiel, zohľadila som sa po knižku, ktorá spadla na zem. Bola to knižka, ktorú som už neraz čítala a patrila k mojim obľúbeným. Našla som si voľné miesto úplne vzadu. Vybrala som si správnu polohu na čítanie a znovu som sa ponorila do príbehu o chlapcovi menom Harry. Ako som tak čítala, ani som si neuvedomila, koľko času prešlo. Milá pani knihovníčka prišla za mnou a spýtala sa, či si chcem knižku aj požičať a povedala mi, že už musím ísť domov, lebo zatvára. Knižku som vrátila na správnu poličku s úmyslom doma ju dočítať. Ako väčšina mladých ľudí som si cestou domov zapla internet v mobile a pomaly sa vybrala veľkou okľukou domov. Zistila som, že mi písalo veľa kamarátov, ktorí chceli zistiť, kde som tak dlho. Nemala som chuť si s nimi písať, a tak som to hneď vypla. Keď som prišla domov, dala som si horúcu sprchu, zabalila sa do deky a ponorila som sa zase do knihy. Aby som zabudla na hádku, tak som si večer predstavovala, aké by to bolo - byť jednou z Harryho kamarátiek... Keby som tak vedela čarovať!

Ráno ma zobudil zvuk budíka a musela som ísť do školy. Vedela som, že tam stretnem Janku, s ktorou sme sa stále neudobrili. Kvôli tomu som šla z domu neskôr a vôbec som sa neponáhľala ako v iné dni. Keď som vstúpila do triedy, hneď mi bolo jasné, že Jana už spolužiakom všetko povedala a že budem celý deň sama. Najprv som sa toho bála, ale

potom som si uvedomila, že *nezáleží až tak na tom, či sa s niekým pohádam, ale či dokážem odpustiť. A s touto myšlienkou vo svojom vnútri som prežila deň v škole. Po príchode domov zo školy, som si vychutnala chutný obed, ktorý prichystala moja úžasná a starostlivá mamka. Avšak pri obede si moja mamka všimla, že niečo nie je v poriadku. Opýtala sa ma, či je všetko v poriadku a ja som prikývla. Ale hneď na to som sa rozplakala. Vyrozprávala som jej, čo sa stalo predchádzajúci deň, že som sa pohádala s mojou veľmi dobrou kamarátkou a že ma to veľmi mrzí. Mamka nepovedala ani slovo, len si ma s úsmevom na tvári privinula k sebe a ja som vedela a cítila, že slová vôbec nie sú potrebné a že ma chápe. Bolo to jedno z najkrajších objatí v mojom živote. Po obede som opäť šla do knižnice vypustiť z hlavy moje každodenné problémy a zahĺbiť sa do sveta Harryho. Išla som k miestu, kde by mala byť moja obľúbená kniha. Keď som prišla k regálu, kniha tam nebola. Začala som hľadať, odhora dole, sprava doľava, ale knihu som nenašla. Odrazu prišiel ku mne chalan, s ktorým som sa videla včera v knižnici a opýtal sa: „Hľadáš toto?“ a s nádherným úsmevom mi ukázal knihu o chlapcovi menom Harry. Moja tvár sa úplne začervenala a s vďakou som si knižku od neho vzala. Povedal mi, že ho tá knižka veľmi zaujala a najviac ho uchvátila časť, ako na začiatku dokázal Harry, aj napriek všetkým okolnostiam, osobne odpustiť vrahovi jeho otca. A k tomu dodal: „Nechceš niekam zájsť a porozprávať sa?“ Ja som prikývla. Zobral ma do reštaurácie neďaleko knižnice, o ktorej je známe, že je to jedna z najlepších reštaurácií v okolí. Objednal jedlo, ktoré som ešte nikdy v živote nejedla. Jedlo bolo výborne. Po jedle sme sa rozprávali o názoroch na ľudí, o našich záľubách, o chlapcovi menom Harry a jeho životnom príbehu a o rôznych veciach. Keď sme odišli z reštaurácie, šli sme sa prejsť okolo jazera, odkiaľ sme mali nádherný výhľad na západ slnka. Úplne som zabudla na moje problémy a cítila som sa šťastná a slobodná. Potom ma odprevadil domov a ja som mu ako vďaku za dnešné poobedie a večer darovala jemný bozk. Prišla som domov, ale nebol to ten pocit, ktorý by som očakávala. Cítila som, že ma niečo trápi. Presne som vedela, čo mám urobiť.*

Na ďalší deň som bola rozhodnutá, že pôjdem za Jankou a ospravedlím sa jej. Išla som z domu skôr, aby som ju stihla na rázcestí, ako máme zvykom. Na milé prekvapenie, Janka s úsmevom na perách a so slzami v očiach mi išla naproti. Objala ma a poprosila ma o odpustenie. Až vtedy som si uvedomila, aké dôležité je v živote človeku odpustiť, tak ako to urobil Harry.

Beáta Šimuneková, III.A

bea858@azet.sk

Peter Nemergut, II.C

nemergut@spse-po.sk